

НЕЛЕПОТО

Явор Гърдев

Кратки текстове във връзка със „Старицата от Калкута“

НЕЛЕПОТО ЗОВЕ

И вслуша се човекът в зова на нелепото, напипа застрашителна пукнатина в основите на света, заподозря, че планетата, която обитава е самотно изпусната наскреж вселената, че той самият е захвърлен в живота като пеленаче на циментов под и че няма кой да го гушне, приласкае и успокои. Силно се сепна човекът, изгуби самообладание, падна жертва на страховете си и адът, така да се каже, му дойде на крака. Замъчи се човекът в неспокойните си нощи, мисълта за смъртта го загложди, наизскачаха от подмолията на душата му беззъби старици да го плашат с предложения за женитба, да му натякват, че един ден и той ще умре, покой и разтук да му не дават. Търпя човекът смъртта да го плаши, търпя, па един ден му писна да търпи и реши той да се изсмее на смъртта. Види се, проумял беше човекът, че щом така или иначе ще умре, по-добре да умре от смях.

НЕЛЕПОТО КАТО ЕСТЕТИЧЕСКА КАТЕГОРИЯ

Революциите на футуристите, дадаистите и сюрреалистите от миналия век, а след тях и неудържимият абсурдистки бум успяха да превърнат нелепото във важна естетическа категория. Красивото и възвишеното мигом паднаха жертва на устрема на нелепото и оттогава насам от тях се интересуват предимно нафталиненни лелки, изпуснали всички възможни влакове заради предоверяване на неактуални разписания.